

"I hear of Sherlock everywhere"

ISSN 0902-0330

Nr. 4, 1987 . 32. Aargang

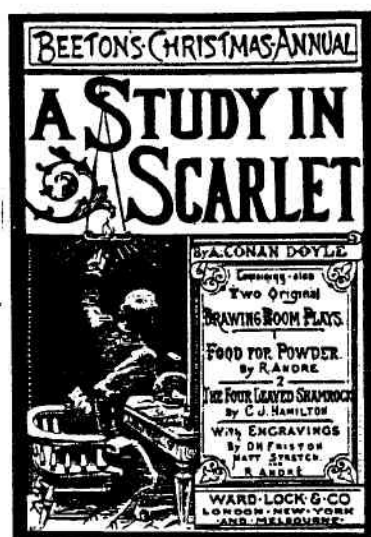
Ansvarhavende:
Klubbens Præsident.
Tegneren Henry Lauritzen

JUBILÆUMSAARET...

1987 har, som alle vist ved, været 100-Aaret for Fremkomsten af Sherlock Holmes - og ikke at forglemme hans trofaste Ven, Dr. Watson - hvilket skete gennem Publikeringen af A Study in Scarlet. Jubilæumsaaret har været præget af enestaaende Hyldest Verden over i Form af Udgivelse af Bøger og Skrifter, talrige Arrangementer, Minderejser til Schweiz, Udsendelse af Sølvmonter med den elskede Profil, og et Hav af alle tænkelige Souvenirs - baade kostbare og mere overkommelige.

Maaske er det her Tiden til at se paa Danmarks Indsats og holde en Slags Status.

Først maa nok nævnes Danmarks Radio - den saa ofte udskældte - og rose den for den udmærkede Maade, hvorpaa DR har markeret Jubilæet, for Fjernsynet naar u-nægteligt ud til flere Mennesker end noget andet Medium. Vi har hørt talrige begejstrede Udsagn, ogsaa fra Folk der ikke er Sherlockianere, om TV's glimrende Serie med Jeremy Brett som Sherlock Holmes. Serien er blevet fulgt op med endnu nogle Udsendelser om Holmes, der har understreget Hundredaaret. Det har været en værdifuld Propaganda, og vi takker Danmarks Radio paa Holmes' Vegne.

Med Hensyn til Sherlock Holmes Klubben i Danmark, saa har Aalborg Væddeløbsbane, som vist den eneste i Verden, afholdt et Sherlock Holmes 100 Aars Jubilæumsløb, der havde 9.000 Kr. i Præmier, og det vandtes af Stald Nusers Linus redet af Ivan Illingworth.

Paa Aalborg Væddeløbsbane er der ligeledes blevet afgjort det 25. Silver Blaze Sweepstakes, som Lone Pedersen vandt paa sin egen Jesse Owens, samt det tolvte Professor Moriarty Memorial, der havde Parc de Prince (Peter Møller) som Vinder.

Vort udmærkede Medlem Bjarne Nielsen, B.S.I., har med Succes arrangeret Sherlock Holmes Udstillinger forskellige Steder, og saa har han udsendt det engelsksprogede Værk Sherlock Holmes In Denmark, gennemillustreret og omfattende de 446 danske Bøger og Artikler, der er fremkommet om Holmes. En uundværlig Bibliografi, som Bjarne har stor Ære af og har nedlagt et Kæmpearbejde i.

Lørdag den 19. September afholdt Sherlock Holmes Klubben en meget festlig 100 Aars Jubilæumsmiddag paa Peter Liep i Dyrehaven ved Klampenborg.

Stanley MacKenzie

NILS NORDBERG

Fra England deltog Stanley MacKenzie, B.S.I., og han medbragte en personlig Hilsen til Forsamlingen fra Sir Arthur Conan Doyle's Datter, Dame Jean Conan Doyle. Fra Sverige kom Åke Runnquist, B.S.I., og Anders Hammarqvist, og fra Norge deltog vor trofaste Nils Nordberg, B.S.I.

Fra Danmark var mange Medlemmer troppet op - og en Del var ledsaget af Gæster.

Maden var fortræffelig paa Peter Liep, og Omgivelserne er som bekendt fantastisk skønne. Og saa var der vittige og glimrende Taler paa engelsk af Stanley MacKenzie, paa svensk af Åke Runnquist, paa norsk af Nils Nordberg og paa dansk af Svend Ranild. Hvad mere kan man forlange?

Sammen med Sherlock Holmes Klubbens 25 Aars Fest i Januar 1976 i København, hvori deltog den fantastiske John Bennett Shaw fra U.S.A., sammen med vore norske og svenske Venner, har 100 Aars Middagen i 1987, utvivlsomt hørt til Højdepunkterne i Klubbens Historie.

Vi synes selv, Danmark og Sherlock Holmes Klubben har hævdet sig paa værdig Maade i Aarets Jubelarrangementer. Vi kan være os selv og vor Indsats bekendt.

Aarsmøde & Generalforsamling

Dato og Tidspunkt blev allerede bestemt ved sidste Aarsmøde, og ellers kan man næsten gætte det. Lørdag den 9. Januar 1988 Kl. 18,30, og Stedet bliver det samme som sidste Aar: TIVOLI-HALLEN, Vester Voldgade 91 (ved Stormgade), for her var vi meget tilfredse og blev behandlet godt.

Vi vil faa serveret Laksemousse med Safransauce; rosastegt Kalvesteg med Timiansauce, Aspergeskartofler og Sæsonens Grøntsag. Med en Flaske Rød- eller Hvidvin til Deling mellem tre - plus Kaffe - vil Prisen blive 210 Kr. pr. Kuvert. Det er blevet lidt dyrere end sidste Aar, men alting stiger jo, og Sherlock Holmes Klubben har desværre ikke mindste Indflydelse paa Inflation og Prisudvikling. Vi haaber, mange Medlemmer vil deltage - og gerne med Gæster. Som vi plejer, kan vi faa serveret Haandmadder som Natmad ved 11,30-Tiden for de Gæster, der ønsker det, og Natmaden plejer at foregaa i en hyggelig Atmosfære.

Som Aftenens Festtaler vil vi høre Ted Bergman, B.S.I., og - det er næsten sikkert - sammen med Åke Runnquist, B.S.I. - Det lyder vældigt godt, for de to er fortræffelige og rutinerede hver for sig, og som Par maa de blive det helt store. Vi glæder os allerede. Ideen til Konstellationen var Ted Bergmans.

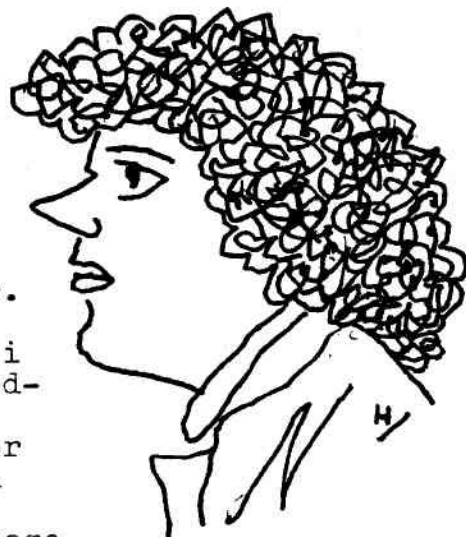
Af Hensyn til Restauranten er det nødvendigt, at man anmelder sin Deltagelse. De skal blot ringe til Præsidenten (08 12 39 13) eller Skrive - og faa det hellere gjort med det samme. - Tak! Vi vil gerne være mange.

Aarsmødet tegner ogsaa godt, om vi saa maa sige. Det skal nok blive en vellykket Sammenkomst, Lørdag den 9. Januar Kl. 18,30. Og saa ønsker vi alle en glædelig Jul og et godt Nytaar. - Paa Gensyn!

Mit første Møde med Sherlock Holmes

af

K A R E N W E T H J E

Er det nu ham, du er faldet for? Sådan lød kommentaren da man begyndte at lægge mærke til at jeg tilsidesatte alt for at se Sherlock Holmes i tv, og at jeg satte det lokale bibliotek på den anden ende for at finde Sherlock Holmes bøger.

Kommentaren kræver nok en forklaring.

Som 13-14-årig havde jeg, som så mange andre i den alder, forelsket mig uhjælpeligt i en af hovedpersonerne i en engelsk tv-serie, hvis titel jeg ikke engang husker mere. Det var åbenbart til stor morskab for familien, når jeg bad om absolut ro i stuen, såsnart helten tonede frem på skærmen.

Da denne episode imidlertid ligger 10 år tilbage i tiden, synes jeg måske, at ovennævnte bemærkning ikke er helt tidssvarende. Lad mig derfor nu, officielt og en gang for alle, slå fast med syv tommer søm, at der absolut ikke er tale om andet end ren og skær interesse for mesterdetektiven, og at der ikke er indblandet dybere, skal vi sige kærlige, følelser af den art, som nogen antyder.

At Jeremy Brett derimod er skyld i min opdagelse af Sherlock Holmes, vil jeg dog til enhver tid stå ved - og skulle nogen kende ham, må de endelig hilse og sige tak.

Det er vel ca. 3 år siden jeg for første gang tilfældigvis faldt over en bog om Sherlock Holmes. Titlen erindrer jeg ikke, for i modsætning til andre "Førstegangs-læsere" af historierne, blev min interesse ikke vakt på det tidspunkt.

Først en aften ved juletid, for 2 år siden tror jeg, viste dansk tv en serie om digteren Robert Browning med Jeremy Brett i hovedrollen. Til trods for hans maskering, var der noget ved ham, som jeg syntes jeg måtte kende. De hurtige bevægelser, måden at tale på og hans fængslende måde at spille rollen på ledte mig på sporet, og da teksterne rullede over skærmen til slut, var jeg klar over, hvor jeg havde set ham før.

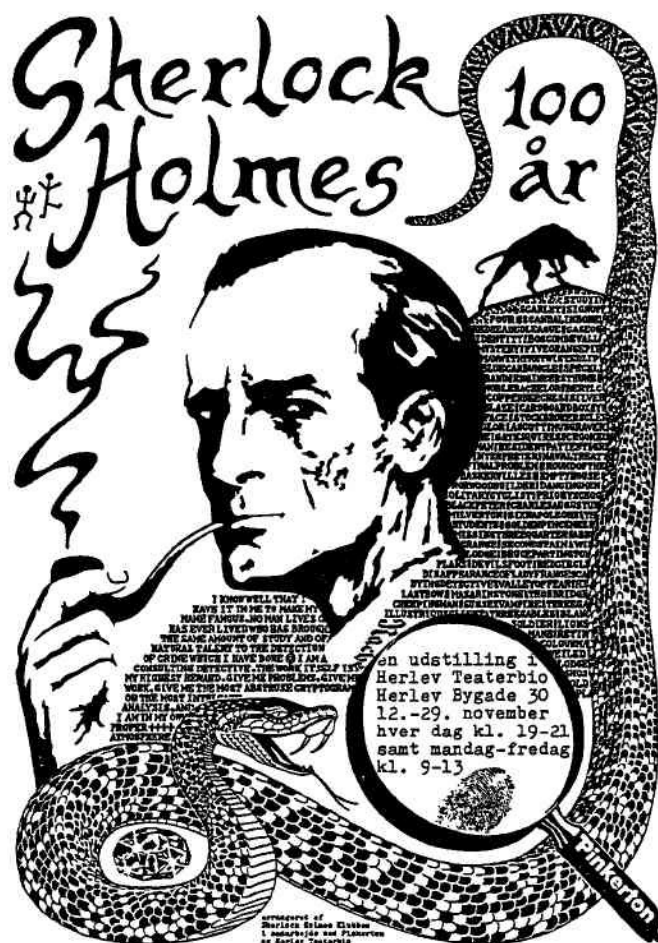
Da der næste gang blev sendt et afsnit af Sherlock Holmes i tv, var det med dyb koncentration og genkendelsens glæde at jeg satte mig godt til rette i lænestolen med en kop te, for at nyde de næste 50 minutter. Fra det øjeblik var jeg solgt, og dagen efter gik jagten på de eftertragtede bøger for alvor ind. Som nævnt blev det lokale og mange andre biblioteker endevendt. I adskillige uger var jeg helt tabt for omverdenen, og levede kun i 1880'ernes England. Jeg tror at jeg fik det med Sherlock Holmes som rygere har det med tobak. Er man først begyndt, er det svært at holde op. Man er konstant på jagt efter bøger om emnet, og overtrækker gerne checkkontoen for at blive den lykkelige ejer.

På et tidspunkt begyndte jeg at spekulere på, om der mon ikke skulle findes en klub, hvor man kunne møde andre Sherlock Holmes-gale mennesker. Tænk, hvis der virkelig fandtes nogen, som ikke syntes man var komplet tosset, fordi ens interesse ikke er helt almindelig. Det var imidlertid lidt af en detektivopgave og ikke helt så elementært at finde klubben. Efter at have pløjet mig gennem 117 forskellige telefonbøger og spurgt flere forskellige steder, var der kun en ting at gøre. I mesterdetektivens hjemland måtte der da findes en klub. Og ganske rigtigt. Via oplysningen kom jeg i kontakt med The Sherlock Holmes Society of London, som gav mig adressen på Sherlock Holmes Klubben i Danmark.

Mine anstrengelser bar frugt, for jeg blev optaget, og glæder mig nu til at møde klubbens andre medlemmer på mødet i januar, som kun en naturkatastrofe kan forhindre mig i at deltage i.

Rapport fra en foyer

af Svend Ranild

Som meddelt i sidste nummer af Sherlockiana, så kunne folk, der var på strøgtur i København i dagene 23.-25. september, gøre en afstikker ind i Helligaandshuset, hvor Bjarne Nielsen, BSI, havde arrangeret en udstilling i anledning af det jubilæum, som sherlockianere verden over fejrer i år.

Udstillingen var etableret i forbindelse med antikvarboghandlernes skandinaviske udstilling, der kun udfoldede sig over de nævnte 3 dage, og det var årsagen til den alt for korte varighed for en udstilling, som københavnernes sjældent har haft lejlighed til at se magen til. Her kunne Zoologisk Museum og Nationalmuseets afdeling i Brede godt kaste tørklædet i ringen. En rapport fra stedet kunne læses i det Fri Aktuelt den 24. september.

De udstillede effekter var naturligvis først og fremmest Bjarnes egen samling (og udstillingskataloget desangående indeholdt 563 numre!); men der var også plads til at udstille f.eks. Leo Lemvighs vel-researchede modelbygningsprojekt. Leo har oplyst, at den næste svære hurdle, som projektet skal overvinde, er problemet med at fabrikere autentisk, viktoriansk tapet til væggene (i 1/50 naturlig størrelse!).

Som en verbal håndsrekning til sherlockianere, der er ved at samle mod til at blive bidt af samlermaniens hyggelige husdyr, men ikke rigtigt ved, hvor og hvordan man skal begynde, kan det på dette sted bemærkes, at Bjarne har ytret (på tryk, så det kan til enhver tid bruges imod ham), at han godt kan overtale sig til at skille sig af med sin samling - naturligvis ikke for gode ord, men for betaling. Og vel at mærke: i sin helhed, ikke stykvis. Så hvis man har en snes hyldemeter, der har behov for at blive udfyldt, så er Nansensgade stedet, hvor behovet kan blive opfyldt. Prisen vil jeg ikke præcisere. Jeg vil nøjes med at notere, at Hr. Nielsen ind imellem siger ord, der skal vejes på en guldvægt.

Da omstændighederne altså i første omgang tvang udstillingen til alt for hurtigt at blive pakket i kasser, var det heldigt, at der viste sig at være et sted, som ville åbne sine døre for en repremière på en længerevarende version af udstillingen. Stedet var Herlev Teaterbio, hvis stilige foyer dannede rammen om afføren i perioden 12.-29. november.

Når dette læses, vil udstillingen altså igen være pakket ned (og formentlig pakket ud igen og sat på plads hos de respektive ejere), så på dette sted er det omsonst at opfordre læserne til at strømme til Teaterbio. Men da de medlemmer af klubben, der bor indenfor en rimelig afstand af Herlev, fik tilsendt et indbydelseskort til vernissagen, indeholdende data om åbningsperioden, må man forvente, at mange hen ad vejen vil lægge vejen igennem Herlev, og at der hen over bordet ved middagen i januar vil blive udvekslet mange bemærkninger om de rare sager, der kunne betragtes.

For det var i sandhed en udsøgt samling objekter, som kunne beskues af

det udsøgte selskab, der mødte op på åbningsaftenen (og i sandhedens interesse kan det meddeles, at de fremmødte, registrerede sherlockianere overraskende nok udgjorde et markant mindretal af forsamlingen, idet de kunne tælles på Victor Hatherleys venstre hånd). Foruden bøgerne var der udstillet forskellige "effekter", som Bjarne kaldte dem i den lille tale, han holdt, da han havde fået ordet af biografdirektør Jens Rykær, som bl.a. havde benyttet sin egen taletid til lidt humoristisk undren over, hvad sherlockianere kan finde på at akkumulere på hylder og i skuffer, hvilket forsamlingens flertal besvarede med overdreven fnisen.

Ak ja; vankundighed, vankundighed. Hertil kan man kun respondere ved at citere udgangsbemærkningen i "En Studie i Rødt" (årets bog): *populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi simul ac nummos contemplar in arca* - hvilket er udlagt: pøblen piber ad mig, men hjemme klapper jeg mig selv på ryggen, når jeg betragter de nummererede skatte.

Af de skatte, man kunne se sig sulten på, kan nævnes en samling statuetter (Holmes, Watson, Irene, Moriarty og Mycroft), som Tage la Cour havde stillet til rådighed; Leo Lemvigh havde udlånt et par flasker med vand og grus fra Reichenbach-vandfaldet, en autentisk mursten fra Baker Street 221, samt naturligvis modellen af gemakkerne; og fra Bjarnes egen samling sås der bl.a. spillekort, exlibris fra koryfæer som Ronald Burt De Waal og John Bennett Shaw, en pakke tobak af mærket Wattson (sic!) og et viskestykke(!).

På en knage (eller var det et søm?) hang der en deerstalker, og det skulle vise sig, at den fik selskab af et par kolleger. En deerstalkerprydet medarbejder fra Herlev Bibliotek dukkede nemlig op med en hjemmebagt kage, som var modelleret over samme læst. Om visse gøremål må man sige, at det er tanken, der tæller. Men hvad mon tanken har været?

Men tilbage til bøgerne. Under skudsikkert (?) glas lå der naturligvis en lille, fornem samling førsteudgaver af Conanen. Kun førsteudgaverne af "A Study in Scarlet", "The Sign of Four" og "The Memoirs of Sherlock Holmes" manglede. Man kunne ganske vist godt få det indtryk, at Beeton's Xmas Journal fra 1887 faktisk lå i montren; men det var naturligvis facsimileudgaven fra 1969, som lå og så autentisk ud. Og det gør den jo godt. Så godt, at den nu er særdeles sjælden.

Mere? Ja. Der var tidlige og sene numre af The Strand Magazine; bl.a. det fra februar 1927, som indeholdt "The Veiled Lodger". VEIL er jo Bjarnes investitur som BSI, og han var da også så ubeskeden at udstille det dertil hørende certifikat, som autoriserer ham til at "go everywhere, see everything, overhear everyone". Og det har han da også gjort. Nogle af beviserne på det kunne man se i Herlev.

"The Writings About the Writings" var naturligvis også repræsenteret. Af de danske udgivelser kan nævnes Tage la Cours "Ex Bibliotheca Holmesiana", A.D. Henriksens "221 B Baker Street" og "Sangen om Baker Street", samt ikke mindst "Min Kære Watson", Henry Lauritzens klassiske afhandling. Og hertil kan der tilføjes, at man i Teaterbio kunne købe Bjarnes oversættelse af sidstnævnte, "My Dear Watson", som nok er værd at anskaffe, i betragtning af førsteudgavens uopdrivelighed. Og de klassiske storværker var der selvfølgelig: Vincent Starretts "The Private Life of Sherlock Holmes"; Ellery Queens "The Misadventures of Sherlock Holmes"; Baring-Goulds "The Annotated Sherlock Holmes".

Men man kan jo blive ved. Pasticher, parodier, afhandlinger, tidsskrifter, tegneserier, billeder, grammofonplader; store og små ting, sære og sjove, og alle absolut nødvendige i den aktuelle sammenhæng (I trust that there is nothing of consequence which I have overlooked?). Hvad har de udenforstående mon tænkt om hele affæren? Hvilke tanker har de f.eks. gjort sig om en bog som "The Sexual Adventures of Sherlock Holmes" (som Bjarne

hævder, han aldrig har læst)? Men underholdende var det.

Og det var ikke kun det, der lå ubevægeligt i montererne, som bidrog til underholdningen. På åbningsaftenen fremviste Teaterbio nemlig rigtige levende billeder for det indbudte publikum.

Der var 2 film på programmet. Den første var en enestående 10-minutters sag, "Sherlock Holmes i Bondefangerkløer" fra 1910 med Otto Lagoni i titelrollen. Filmen er den eneste bevarede rulle i den Sherlock Holmes-serie, som Nordisk Film lavede fra 1908 til 1911, og som er verdens første filmserie om Mesteren. I mange år har man troet, at strimlen var gået til grunde; men ved et dygtigt (eller heldigt?) detektivarbejde i forbindelse med arbejdet på en bog om "Sherlock Holmes' Nordiske Eventyr" er det lykkedes Bjarne at få lokaliseret de 266 meter celluloid.

Den film skal ses; den kan ikke refereres. Men læseren kan måske få en fornemmelse af den ufrivillige komik, som aftenens publikum oplevede, ved at forsøge at forestille sig en sixpence-bærende Holmes med teatralisk sortsminkede øjne træde ind ad en dør for straks at blive overmandet, bundet og kneblet af en bande skurke, som nogle sekunder forinden skrækslagent havde gemt sig under borde og bag kommoder.

Og derefter var det en tankevækkende oplevelse at genkende mange af den gamle films klichéer i opdaterede udgaver i aftenens hovedfilm, "Sherlock Holmes and the Deadly Necklace"; en engelsk-synkroniseret version af "Sherlock Holmes und das Halsband des Todes" fra 1962. Tankevækkende, fordi 1962 var året, hvor den første James Bond-film havde premiere; men de tyske producenter havde tilsyneladende glemt at skrue deres ure frem til nutiden.

Fortælletempoet var træt, spændingen var minimal, skurkene lignede skurke, og miljøtegningen var en collage af tidsmæssigt vidtspredte elementer. For en tilskuer med sherlockiansk baggrund var det ikke overraskende at måtte finde sig i for 117. gang at overvære en halvimbecil Watsons fjotter rundt på lærredet. Mere rystende var det nok at møde en Moriarty, som var professor i arkæologi og skød morderiske knive ud af sin spadserestok.

Jeg havde lokket en skolekammerat med i biografen, da filmen blev vist i København for en snes år siden, og jeg var derfor i stand til at yde et beskedent bidrag til lejligheden ved (foruden at tegne plakaten) at fremstille kopier af det autentiske program fra dengang. Jeg havde imidlertid glemt alt om handlingen, bortset fra en enkelt episode, som var stjålet fra "Frygtens Dal"; men efterhånden, som handlingen rullede hen over lærredet den aften i Herlev, kunne jeg tydeligere og tydeligere genkalde mig, hvordan jeg havde haft det, da jeg og min kammerat forlod biografen. En halvdårlig samvittighed over at have lokket ham med på den fadæse havde været den fremherskende følelse.

Det eneste formildende element ved filmen var Christopher Lee, som spillede titelrollen (som Holmes, ikke som halsbåndet). Lee havde udseendet og udstrålingen med sig, og hans karaktertegnelse lå ind imellem meget tæt på den fremragende Jeremy Bretts fortolkning af figuren. Thorley Walters spillede Watson, og det gjorde han ukommentérbart. De øvrige roller var besat med tyske skuespillere. Christopher Lee har i øvrigt spillet med i et par andre Holmes-film. Han var Henry Baskerville i Hammer Films' "The Hound of the Baskervilles" fra 1959, hvor Peter Cushing var Holmes, og han spillede Mycroft i Billy Wilders "The Private Life of Sherlock Holmes" fra 1970.

For en person med en 7 procents sherlockain-opløsning i blodet var det en helt igennem fin aften. Det kan synes at være en overraskende ytring at sætte på papiret efter de foregående ord om filmen; men når man går seriøst

ind for sagen, så kan man ikke lade film som "Sherlock Holmes og Dødens Halssmykke" være usete. Og Christopher Lee var god nok. Og det var en flot gestus af Jens Rykær at skaffe filmen hjem til gratis fremvisning igennem vanskeligt fremkommelige distributionskanaler. Det er steder som Herlev Teaterbio, der gør kulturlivet værd at leve i Danmark. Død over Moriarty!

SP og ACD i SM før SH (af SR)

Da Greenhough Smith, redaktøren af The Strand Magazine, i foråret 1891 skulle finde en illustrator til den enestående novelleserie, som i juli det år blev lanceret i hans blad under titlen "The Adventures of Sherlock Holmes", var det hans hensigt at give opgaven til kunstneren Walter Paget; men da Smith ikke kunne huske Pagets fornavn, blev det ved en lykkelig fejltagelse Walters bror Sidney, som fik jobbet.

SP Sidney Pagets første illustration i Strand Magazine, januar 1891

Sådan dikterer i det mindste den veletablerede myte, at vi skal tro. Jeg er ked af at måtte meddele, at myten formentlig er en and. Walter kom ikke i professionel berøring med The Strand Magazine før i 1913, da han illustrerede "The Dying Detective" i december-nummeret (hans bror var død i 1908), hvorimod Sidney allerede fra det første nummer i januar 1891 var tilknyttet bladet som mere eller mindre fast illustrator. At den dygtige Greenhough Smith skulle have haft et så overfladisk kendskab til sine redaktionelle kontakter og kontrakter, som myten antyder, er ikke tænkeligt.

Juni-nummeret er det eneste nummer af Strand for det første halvår af 1891, hvori der ikke er illustrationer af Sidney Paget, og dette hul er formentlig opstået, fordi han på det tidspunkt koncentrerede sig om den nye store opgave, som skulle knytte hans navn uløseligt til Sherlock Holmes.

Et andet navn, man ikke kan komme udenom, når man taler om The Strand Magazine fra 1891, er Arthur Conan Doyle, som jo allerede i et par år havde optrådt som stråmand for Watson i forbindelse med udgivelsen af Holmes-tekster-

ne. Også han havde været i berøring med Strand, før Holmes kom ind i billedet. Og ligesom i tilfældet Paget vil det formentlig være en oplysning, der har nyhedens interesse for mange.

Doyles første manifestation i Strand var en novelle, "The Voice of Science", som offentliggjordes i marts 1891. Doyles novelle er en lille komedie, som udspiller sig omkring en ung piges valg mellem to friere. Hun vælger den redelige, men kedelige frier, men kan siden ikke lade være med en gang imellem at tænke sukkende på den charmerende slyngel, hun ikke fik.

I Doyles levetid blev "The Voice of Science" kun genudgivet en enkelt gang, nemlig i serien "Penny Tales from the Strand Library"; men jeg er næsten sikker på, at den glemte historie har sat et lille spor i et hjørne af verdenslitteraturen. I 1895 kunne man for første gang se den skønne Gwendolen Fairfax på scenen i Oscar Wildes komedie "The Importance of Being Earnest". Et skønt og klangfuldt pigenavn, som jeg tror, Wilde har lånt af Doyle. I Doyles historie er navnet "Gwendoline Fairfax", og det er jo en forskel, der er til at overse. Som bekendt havde Doyle og Wilde jo i øvrigt

mødt hinanden ved en middag i 1889, arrangeret af Lippincott's Magazine. Men at snakke om forholdet mellem Doyle, Wilde og Holmes er at begynde på en helt anden historie. Den kan måske fortælles en anden gang.

Deerstalker-komplottet

Det var i Strand Magazine for oktober 1891, at Sidney Paget for første gang lod Holmes vise sig for offentligheden med den hovedbeklædning, som han idag sjældent ses afbildet foruden. Anledningen til, at Paget udstyrede Holmes med deerstalker, var Mesterens udflugt til Boscombe-Dalen, og i forbindelse med landluft var denne skotske jægerhue et helt akseptabelt hovedtøj for en gentleman. Men måske er det ikke hele forklaringen.

Blader man den første årgang af Strand igennem, støder man kun på en enkelt afbildning af en deerstalker før oktober-nummeret. Dette enlige eksemplar af racen optræder i en illustration til en artikel om gadesælgere i september-nummeret, og eksemplaret bæres tydeligvis ikke af en gentleman (illustrationen forskønner artiklen "Rapport fra en foyer").

Men gransker man oktober-nummeret, vil man få sit deerstalker-behov rigeligt tilfredsstillet. I 3 af Pagets illustrationer til "The Boscombe Valley Mystery" optræder den dobbeltskyggede hue, og især den første af disse er interessant (figur 1). De mest markante elementer i billedet (togkupéen, de to gentlemen, deerstalker'en, avisen) optræder nemlig i en af de illustrationer, som en anden af Strand's kunstnere, John Leighton, tegnede til en anden novelle i samme nummer (figur 2). Ligesom hos Paget bæres deerstalker'en af novellens hovedperson, uden at være nævnt i teksten, og Leighton anbragte, som Paget, den aparte hue i 3 af illustrationerne til historien. Og ikke nok med det. Strands oktober-nummer bragte også en vittighedstegning af Leighton, hvori de samme elementer indgik (figur 3; billedteksten er ikke værd at gengive).

figur 1

figur 2

figur 3

Hvorfor, efter ni næsten deerstalker-fri måneder i Strand, pludselig hele 7 stykker af slagsen i samme nummer? Havde de to kunstnere brygget et spøgefuldt komplot for at give Strand-forskerne anledning til undren? Den novelle, Leighton illustrerede, hed "The P.L.M. Express". Kan P.L.M. læses som "The Paget-Leighton Mystery"? Jeg kender ikke svaret.

Sherlock Holmes Klubben

Vi byder Velkommen til vort nye Medlem Karen Wethje, Kærby, og haaber, hun vil befinde sig godt i Klubben. Karen beskriver i dette Nummer sit første Møde med Sherlock Holmes, og hun har meldt sin Deltagelse i Aarsmødet.

DR. WATSON

BAKER STREET MISCELLANEA,

den amerikanske Journal, der i Kvalitet maaler sig med baade The Sherlock Holmes Journal og The Baker Street Journal, bringer i Anledning af 100-Aaret en Serie Artikler af høj Klasse om Personerne i STUD. Artiklerne, der hver fylder en Side, behandlede først Dr. Watson og unge Stamford, den Mand der introducerede Watson til Sherlock Holmes. Stamford nævnes paa de Mindeplatter, der er opsat paa Criterion Bar i Picadilly og i St. Bartholemew's Hospital. - Vi tillader os at gengive de ledsagende Illustrationer i stærkt formindsket Størrelse.

YOUNG STAMFORD

Skrevet under Højtryk

The Baker Street Journal opsummerer 60 Sherlockian Periodicals, BSJ har modtaget - blandt dem naturligvis Sherlockiana. Tænk, at vi er saa mange!

The Baker Street Miscellanea fortæller, at Hitler synes at have haft en Svaghed for den engelske Detektiv. I hvert Fald fandt man i Berchtesgaden, kort Tid efter 2. Verdenskrig, en UFA Udgave af The Hound of the Baskervilles. - Men Hitler lærte alt, alt for lidt af Holmes!

The Baker Street Journal melder, at Albert M. Rosenblatt i en amerikansk Klub har talt om Navnet James Moriarty i engelske og amerikanske Retssager. Al har gennem en Minnesota Kriminal sag fundet ud af, at de tre Brødre James Moriarty havde en Søster - ved Navn Dr. James Moriarty.

Leon og Leonie Holmes driver en mindre Familie-Vingaard i Syd-Australien. De fremstiller en Sherlock Holmes 100th Anniversary Portvin og en Dr. Watson Rødvín, som de sender over hele Verden. Leveret med to Glas med Guld-kant og Sherlock Holmes Emblem - i Trækasse, portofrit - er Prisen US\$ 32.

Aalborg Toldkammer oplyser paa Forespørgsel, at Skat af Vinen og Moms paa Glassene vil andrage ca. 70 Kr. - Vi har bestilt, men Spørgsmaalet er nok: Nænnen man overhovedet at drikke Vinen, naar engang den kommer?

Silver Blaze Sweepstakes og Professor Moriarty Memorial vil blive redet paa Aalborg Væddeløbsbane Søndag den 19. Juni 1988. - Har De noteret Dem Datoen?

Mon ikke Sherlock Holmes Klubben i Danmark er den eneste i Verden, hvor Chefen for Drabsafdelingen er Medlem? - Vi tænker her naturligvis paa Politadvokat Leo Lemvigh!

Leo Lemvigh